

поверхнишѣтъ ѿ като позлатена отъ искры....

Не казувамъ както обыкновенно казувать: “Господь не рачѣ тѣй да стане,” защото не обичамъ тѣзи истърканы изреченія, но ще кажа: “Азъ не рачихъ.” Господь ни е създалъ свободни, за това ако и да имахъ нѣкое сумнѣніе другъ пѣтъ, страшихъ онзи часъ, въ който душата и тѣлото, дерзновеніето и немъжественността, доброто и злото ся борихъ съ таквозъ едно бѣснованіе, распиляло бы за всегда всяко сумнѣніе.

И тѣй като ся завърнѣхъ въ себе си, осѣтихъ едно само желаніе, желаніе невинно и просто да угасѣ въ рѣкѣтъ пламенихъ си жаждѣ. Но пакъ като ми дойде на умъ, че въ стаѣтъ ми ще да има по-чистѣ водѣ, упѣтихъ ся по-скоро къмъ неѣ и въ пѣтътъ радостно си въобразявахъ наслажденіето, което щѣхъ да намѣрихъ въ стаѣтъ си, да си сръбнѣ сладкѣ и чистѣ моѣхъ водицѣ, като ся и чудяхъ още дѣтинскы, защо да ми не дойде понапрѣдъ на умъ това чудно прибѣжище. На пѣтътъ сръшихъ Гастона де Ло, когото не бѣхъ виждалъ отъ двѣ години. Като ся поспрѣ малко, слѣдъ замѣтно едно подвояваніе, постиснѣ пристрастно рѣкѣтъ ми, попыта мя въ кратко за странствованіята ми и бързомъ пакъ отлѣчи ся и трѣгнѣ си. Но внезапно повърнѣ ся и — друже, каза ми, дай ми волѣхъ да тя направѣхъ участникъ на едно мое благополучіе, което мя сполѣти тѣзъ деніе, съкровище съ мѣна-